

980703-2

Tak se už přímo dostávám k tomu tématu, kterým (po úvodní pokloně) své úvahy začínáš. Moje eventuelní sledování rozkvétající zahrady či kolemjdoucích je pouhou víceméně nahodilou okolností „události našeho setkání“, podobně že bydlím na Americe na okraji Písku, a podobně tomu, jak Ty jsi jen velmi dočasně ve Strakonících, odkud voláš a ohlašuješ svůj příchod. O „okolnostech“ tu můžeme mluvit jen proto, že jsou nějak soustředěny „okolo“ toho hlavního, totiž okolo oné „události setkání“. Proto se musíme tázat, kdo je tak „soustředil“. Tato otázka v Tvém výkladu chybí resp. je opomenuta, ačkoliv sám naznačuješ, že já, který čekám v Písku, mohu pozorovat kolemjdoucí stejně dobře jako zahradu, ba připouštíš i tak nepravděpodobnou věc, jako že se budu „pokoušet oddělit na svých stolech kaktusy od rukopisů a přístrojů“ (čímž jen dokumentuješ svou pozici velmi vnějšího pozorovatele, který své smyslové vjemy ještě nedokáže správně interpretovat a tím opravdu náležitě konstituovat, podobně, jako by kdysi nahodilý návštěvník Balzacův měl za to, že se o spisovatele nestará řádně hospodyně či uklízečka, když by na stole spatřil mísu s nahnílymi jablky). Tím se však do naprosté zřejmosti ukazuje, že o tom, co je z mé strany okolností čekání na „událost setkání“, závisí docela na mně a na mém (vědomém nebo ne zcela vědomém) výběru. Naprosto analogicky je to i s vou cestou ze Strakonice do Písku. Také Dobeš a dobešské údolí, kaple i les, ba i jednotlivé stromy se mohou stát okolností Tvé cesty k setkání zcela v závislosti na tom, zda si jich všimneš nebo nikoliv. Prostý výskyt jmenovaných a obrovské spousty nejmenovaných takových skutečností z nich ještě nedělá žádné okolnosti, neboť bez Tebe a Tvé pozornosti nebudou do Tvé cesty „integrovány“ ani jako její „pouhé okolnosti“. Přítomnost těchto skutečností v podobě okolností je podmíněna tím, že je do souvislosti se svou cestou jako okolnosti ustavíš a přijmeš; jinak nebudou ani okrajově „při tom“, nýbrž pouze nějak vedle toho. A pouhé „bytí vedle“ nezakládá ještě samo o sobě žádný význam onoho „vedle; musí tu být „někdo“ (nějaký aktivní „subjekt“), který to uvede do nějakého kontextu, v němž to smysl má (byť třeba jen ten, že to je pouze vedle).

(pokračování dopisu, použito v pozměněné verzi)

(Písek, 980703-2.)